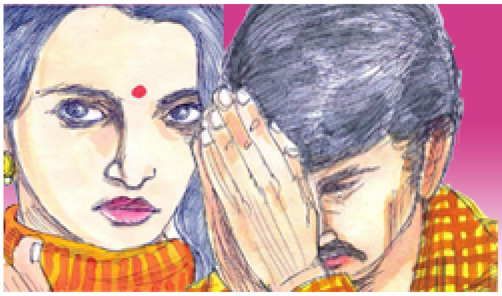

వానపూలు

- శ్రీకళ అబ్బరాజు

(గత సంచిక తరువాయి)

అద్దంలో చూసుకుంటే నా మొహం నాకే కొత్తగా కనిపించింది.

"నేనేం కోరుకుంటున్నానో, నాకు తెలుసు. అయినా, ఎందుకీ కన్ఫ్యూజన్? భగవంతుడా! హెల్ప్ మీ"

నాలో నేనే మాట్లాడుకుని, మేకప్ రిఫ్రెష్ చేసుకుని బైటికి వచ్చాను. పక్కగదిలో ఏదో చప్పుడవుతుంటే, తొంగి చూశాను.

చిత్ర!

చందేరీ పట్టుచీరలో ఎప్పటిలా హడావుడిగా పనిచేస్తూ అందరికీ 'మన మనిషి' అనిపించే బ్రాండ్ మార్క్‌లో పూలమాలలు సర్దుతూ కనిపించింది.

నాకు ముందురోజు చిత్ర గురించి, స్వప్న చెప్పినవన్నీ చెవుల్లో గింగురుమన్నాయి.

వెంటనే, మెరుపులా గదిలోకి వెళ్ళి, తలుపు గడియవేసి, అడ్డంగా నిలబడ్డాను. చిత్ర చేతిలో పూలదండలు బుట్టలో వేసి

"ఏంటి?" అని అడిగింది సూటిగా.

"నాకు వివరణ కావాలి" అన్నాను గట్టిగా గాలిపీల్చుకుంటూ.

"దేనిగురించి?" అంది నిర్లక్ష్యంగా.

"ఎందుకు సందీప్ లైఫ్‌తో ఆడుకున్నావు? నువ్వు యింకెవర్నో ప్రేమిస్తున్నానన్న విషయం ఎందుకు దాచిపెట్టావు? సుమిత్రాదేవి మీ యిద్దరికీ పెళ్ళి చేయాలని గొడవపడుతూ వుంటే, ఎందుకు అడ్డుచెప్పలేదు?

సందీప్ చేత ఏ విషయమైనా ఒప్పించాలంటే, ఆవిడ సుమనీ, రంగారావుగారిని అడ్డుపెట్టి వాళ్ళని సాధించి, ఏడిపిస్తుందనీ నీకు తెలుసు.

సందీప్‌కి నిన్ను పెళ్ళి చేసుకోవడం యిష్టం లేదనీ తెలుసు. నీకోసం మీ మేనత్త వాళ్ళందర్నీ యిబ్బందులు పెడుతుంటే ఎలా చూస్తూ వూరుకున్నావ్? ఇదంతా ఎందుకు జరగనిచ్చావు?" ఆవేశంగా అడిగాను.

"నువ్వు యింత అమాయకురాలివని యివాళే తెలిసింది నాకు" హేళనగా నవ్వింది చిత్ర.

"నా కోసం ఆవిడ తన మొగుడ్నీ, కన్నబిడ్డల్నీ సాధించుకు తింటే, అది నా తప్పెలా అవుతుంది? అది ఆవిడ తెలివితక్కువతనం. ఎవరి జీవితం వాళ్ళు చూసుకోవాలి. ఏమో నేను ప్రేమించినవాడు నన్ను పెళ్ళి చేసుకోకపోతే అప్పుడు నా పరిస్థితి ఏంటి? సందీప్‌ని ఎలా వదులుకుంటాను?

అందుకే, మా అత్త చిందులు వేస్తూంటే, ఆమె కాళ్ళకింద యింకాస్త మంట పెట్టాను. నా లైఫ్ సెక్యూరిటీ నేను చూసుకోవడంలో తప్పేమీ లేదు. అయినా, సందీప్‌లో ఏం చూసి నువ్వు ప్రేమించావో నాకు యిప్పటికీ అర్ధంకాదు.

ఊరి నిండా అప్పులూ, ఏదో కలలుగన్న వ్యాపారమే చేయాలన్న మొండి పట్టుదల ఏదో టైం బావుండి యిప్పుడు బానే సంపాదిస్తున్నాడనుకో.

గయ్యాళి తల్లి, చాతకాని తండ్రి, దద్దమ్మలాంటి చెల్లెలు. సుమతో యిన్నాళ్ళు కలిసి మెలిసి తిరిగినా, నా గురించి ఒక్క విషయం ఈ రోజుకీ తెలియదు దానికి. అని నవ్వి మళ్ళీ మొదలుపెట్టింది.

నాకు తల్లిలేదు. తండ్రి తాగుబోతు. అయితే నేను అంత దయనీయమైన పరిస్థితిలో వున్నానా? నేను సందీప్‌ని పెళ్ళిచేసుకోవాలా? అనిపించేది అప్పుడు నిన్ను చూసి ఆశ్చర్యపోయేదాన్ని.

నీకు చదువు, అందం, ఆస్తి అన్నీ వున్నాయి. అయినా సందీప్‌ని ప్రేమిస్తున్నావు అనుకునేదాన్ని.

అతని వ్యాపారం కోసం నువ్వు పార్ట్‌నర్‌గా చేరి, పెట్టుబడి పెట్టావు. ఆస్తి తాకట్టు పెట్టావు. నగలు అమ్మావు. అతను మనశ్శాంతిగా వుండాలని ఆఖరికి ఊరే వదిలిపెట్టి వెళ్ళిపోయావు.

సందీప్ కోసం నిజంగా నువ్వు అవన్నీ చేస్తున్నావంటే, నేను నమ్మలేకపోయేదాన్ని.

నిజంగా, ఆలోచిస్తే ఈ రోజుకీ నాకీ విషయం అర్ధంకాదు.

ఏదైతేనేం లక్కీగా నేను కోరుకున్న వ్యక్తితోనే నా పెళ్ళయ్యింది. ఐ యామ్ హ్యాపీ.

ఇక ఎవరి జీవితాలూ చక్కదిద్దాల్సిన పని నాకు లేదు. ఎవరి జీవితం గురించి వాళ్ళు ఆలోచించుకోవాలి.

కాకపోతే యిన్నాళ్ళూ నేను కష్టపడి సంపాదించుకున్న మంచిపేరు ఎందుకు పోగొట్టుకోవాలి? అనుకున్నాను. అందుకే సందీప్ నిన్ను మర్చిపోలేకపోతున్నాడనీ, అందుకే, నాకు యిష్టంలేకపోయినా, వేరే అతనితో పెళ్ళి ఒప్పుకున్నాననీ చెప్పాను. ఈ రోజుకీ నా పిచ్చి మేనత్త అదే నిజమని నమ్ముతుంది.

నువ్వు తెలివి తక్కువ దానివి కాబట్టి, మైదానం అంతా నాకు వదిలేసి వెళ్ళావు. ఇందులో తప్పొప్పులు ఏమీ లేవు. ఎవరు బాగా ఆడితే, వాళ్ళదే గెలుపు. నీ చేతులారా నువ్వే ప్రేమించిన వ్యక్తిని వదిలేసుకుని వెళ్ళిపోయావు. ఇప్పుడు సందీప్ నాకు అక్కర్లేదు. హీ ఈజ్ ఆల్ యువర్స్. ఈ వివరణ చాలా? యింకా కావాలా?"

నేను ఉన్నచోటే నోరు తెరుచుకుని బొమ్మలా నిలబడిపోయాను.

"అన్నట్టూ నాకూ, సుమకీ 'ఇన్ఫోసిసి ఫౌండేషన్ స్కాలర్ షిప్' కోసం నువ్వే వాళ్ళని కన్సల్ట్ చేసి మా డిటైల్స్ యిచ్చావని నాకు తెలిసింది. నువ్వు నిజంగానే మంచిదానివి" అని నవ్వి, నన్ను పక్కకి నెట్టి తలుపు తీసుకుని బైటికి వెళ్ళిపోయింది చిత్ర.

మళ్ళీ వాష్‌రూంలోకి వెళ్ళి మొహం కడుక్కున్నాను. చిత్ర చెప్పిన మాటలు నా బుర్రలో అదేపనిగా తిరుగుతూ వున్నాయి. 'సందీప్‌ని వదిలి వెళ్ళడం' నా తెలివి తక్కువతనం అని తేల్చి చెప్పి నన్ను మరింత కన్ఫ్యూజన్‌లోకి నెట్టి వెళ్ళిపోయింది.

ఏమీ అర్ధంకాని, అయోమయస్థితిలో నడుచుకుంటూ వచ్చి కుర్చీలో కూర్చున్నాను.

"ఆర్యూ ఆల్‌రైట్! ఏమిటలా వున్నావు?" అరుణ్ ఆదుర్దాగా అడిగాడు.

"ఏం లేదు. అయామ్ ఓ.కే" అన్నాను సర్దుకుని కూర్చుంటూ.

"అత్తయ్యా పూలమాలలు సర్దేశాను. సుమ రెడీ అయిపోయింది. గౌరీ పూజ యింకో పదినిముషాల్లో ప్రారంభమౌతుందన్నారు పంతులుగారు" చిత్ర సుమిత్రాదేవితో కలివిడిగా మాట్లాడుతూ మంచితనపు పరిమళాల్ని అన్నివైపులకీ ప్రసారం చేస్తూ వుంది.

నేను నీరసంగా నిట్టూర్చాను.

అరుణ్ సెల్‌ఫోన్ ఛాట్‌లో బిజీ అయిపోయాడు. స్వప్న, అభీ ఏదో జోక్ చెప్పుకుని నవ్వుకుంటున్నారు. మాధవన్నయ్య పెళ్ళికి వచ్చిన వాళ్ళతో మాట్లాడూతూ వున్నాడు. చుట్టూ అంతమంది వున్నా వాళ్ళ మధ్యలో నేను ఒంటరిని అనిపించింది.

బైట శబ్దాలేవీ నా చెవులకి వినిపించడంలేదు. నామనసులో మాటలే నన్ను తొలిచేస్తున్నాయి.

"అమ్మా!"

పిలుపు వినిపించడంలో ఉలిక్కిపడి తలతిప్పాను.

ఎదురుగా రంగారావుగారు.

"నువ్వు వచ్చినందుకు చాలా సంతోషంగా వుందమ్మా" ఆప్యాయంగా పలికారు.

ఎప్పుడూ మనిషికి కాస్త దూరంగా నిలబడి, చేతులు కట్టుకుని నిలబడినా రంగారావుగారి నిర్మలమైన మనసుకీ ఎదురుగా కావలించుకుని ప్రేమ ఒలికిస్తున్న చిత్ర మనస్తత్వానికీ పోలికే లేదనిపించింది.

ఎటొచ్చీ మనిషిని గుర్తించడం మనిషి నేర్చుకోవాలి.

"నీతో మాట్లాడాలమ్మా! ఒకసారి వస్తావా?" చుట్టూ చూస్తూ అడిగాడాయన.

"అలాగే" అంటూ లేచి ఆయన వెంట నడిచాను.

లిఫ్టుదిగి, పార్కింగ్ దాటి, ఓ మూలగా వచ్చి నిలబడ్డాం యిద్దరం.

"అమ్మా! వయసులో పెద్దవాడిని అయినా, మీకున్నంత చదువు, తెలివి జ్ఞానం నాకు లేవు. కుటుంబాన్ని అప్పులపాలే చేశానో అమాయకంగా మోసపోయానో, నాకు తెలియదు. ఎలాంటివాడినైనా నేనూ ఓ తండ్రిని."

"ఆయనలా మాట్లాడుతూవుంటే ఆ డిస్కషన్ ఎటువైపుకి మళ్ళబోతుందో" అని నాకు భయమేసింది.

"అంకుల్ ప్లీజ్... యిప్పుడవన్నీ ఎందుకు?" ఆయన్ని వారించబోయాను.

"చెప్పనీ అమ్మా" నాకు ఉన్న ముక్క మాట్లాడటమే వచ్చు. జీవితంలో ఎప్పుడూ ఎక్కువ మాట్లాడలేదు. పని చెయ్యడం ఒక్కటే నాకు తెలుసు.

మా సందీప్‌కీ నాలానే, ఎక్కువ మాట్లాడడం రాదు. వాడు, నా బాధ్యతలన్నీ వాడిపై వేసుకున్నాడు.

ఓ తండ్రిగా, నా బిడ్డలిద్దరూ 'సంతోషంగా ఉండాలి' అనే నేను కోరుకునేది.

నువ్వు వెళ్ళిపోయినప్పటినుంచి, వాడు ఒకలా అయిపోయాడు. ఎవరితో సరిగా మాట్లాడడు. ఒక సరదా, ఒక నవ్వు ఎరగడు. ఇంద్రభవనంలాంటి యిల్లు కట్టినా, వాడా యింట్లో ఉండడు.

ఆఫీసు నుంచి రాగానే నేరుగా మీ యింటికి వెళతాడు. అక్కడే తింటాడు. అక్కడే పడుకుంటాడు. నువ్వనుకుంటున్నట్టు ఆ యింట్లో వేరే ఏ ఫ్యామిలీనో అద్దెకుండడంలేదు. నెలనెలా నీ ఎకౌంట్‌లో, వేరే వాళ్ళ పేరు మీద అద్దె వాడే వేస్తుంటాడు. వాడికి ఆ యింట్లోనే మనశ్శాంతి.

పెళ్ళి చేసుకోమని ఎంత వత్తిడి తెచ్చినా ఉలకడు పలకడు. కేవలం మా అవసరాలు తీర్చడానికే ఉన్నానన్నట్టు వుంటాడు యింట్లో.

ఎప్పుడూ, ఏ విషయాల్లో ఎక్కువగా కల్పించుకోని నేను వాడిని ఒత్తిడి పెట్టి అడిగాను, పెళ్ళిచేసుకోమని.

"తన్మయి పెళ్ళి చేసుకుంటే నేనూ నా పెళ్ళి గురించి ఆలోచిస్తాను" అన్నాడు. వాడెందుకలా అన్నాడో యిప్పుడు నాకర్ధమవుతుంది. వాడూహించినట్టే, నువ్వూ పెళ్ళిచేసుకోలేదు.

వాడికోసం నువ్వెన్నో చేశావు. నీకున్నవన్నీ వాడికిచ్చేసి కూడా నువ్వు ఒక్కమాట కూడా మాట్లాడలేదు. నీలా ప్రేమించే అమ్మాయి, వాడికి యింకెక్కడా దొరకదు. అది వాడికి తెలుసు. అందుకే వాడట్లా అయిపోయాడు" చెబుతూ వుంటే క్రమంగా ఆయన గొంతు వణకడం మొదలైంది.

"అంకుల్ యిప్పుడవన్నీ ఎందుకు?" చప్పున ఆయన చేతులు పట్టుకున్నాను.

"ఒక్క నిముషం" అంటూ ఆయన నా చేతులు విడిపించుకుని, చొక్కా జేబులో నుంచి ఏదో వస్తువు బైటికి తీశారు.

"నువ్వు ఈ వూరు వదిలి వెళ్ళిపోయేముందు ఓ రోజు బాగా వర్షం పడింది. ఆ రోజు సుమిత్ర విశ్వరూపం దాల్చింది. హోరువానలో నన్నూ, సుమనీ బైటికి నెట్టేసింది."

"అంకుల్ ... ప్లీజ్" నేను వారిస్తున్నా ఆయన వినడంలేదు.

"ఆ రోజు నువ్వు మా యింటికి వచ్చావు. అన్నీ చూశావు. అప్పుడూ ఈ బ్రేస్‌లెట్ బురదలో పడిపోయింది" అంటూ చీకట్లో మెరుస్తున్న ఆ బ్రేస్‌లెట్‌ని నా అరచేతిలో పెట్టాడు.

"ఇది నీ పుట్టినరోజుకి నేనే కొనుక్కొచ్చాను. నాకు బాగా గుర్తు. మా పిల్లల్లా నిన్ను దగ్గరకి తియ్యకపోయినా నిన్నూ నా పిల్లల్లాగే అనుకునేవాడిని.

ఆ రోజు తర్వాత నువ్వు మళ్ళీ కనిపించలేదు. ఈ వూరు వదిలివెళ్ళిపోయావు. ఫోన్ నెంబరు మార్చేశావు. ఈ ముసలోడు పడుతునన్ బాధలు చూసి భరించలేకపోయావు. సందీప్‌ని వదిలి వెళ్ళిపోయావు.

కానీ తప్పు చేశావమ్మా ఇప్పటివరకూ నా బిడ్డలకోసం, నేనెప్పుడూ బైటపెట్టని మాటని యిప్పుడు చెపుతున్నాను. సుమిత్ర ఒక రాక్షసి.

నన్ను ఆ రాక్షసికి కలకాలం ఎరగా పడివుండమని తేల్చేశావు. నా జీవితంలో నాకే ఆశ లేకుండా చేశావు.

నువ్వు వెళ్ళిపోయినంత మాత్రన సుమిత్ర మారిపోతుందా? సందీప్ మనసులో నుంచి నిన్ను తీసెయ్యగలమా?

దేవుడి దయవల్ల సుమ పెళ్లై వెళ్ళిపోతుంది.

"నువ్వు సుమిత్రని మర్చిపో. నిన్ను ప్రేమించేవాళ్ళని చూడు. మా సందీప్‌ని పెళ్ళి చేసుకో తల్లీ"

ఆయన కంఠం బరువవుతుంది. ఆయన ఏడుస్తున్నాడా? చీకట్లో ఆయన మొహం సరిగా కనిపించడంలేదు.

"ఈ ముసలోడికి, ఏ పక్షవాతమో వచ్చి మంచాన పడితే నా గొంతులో నీళ్ళుపోసే బంగారు తల్లివి నువ్వేనమ్మా" ఆయన నా రెండు చేతులూ గట్టిగా పట్టుకున్నాడు.

ఎప్పుడూ శాంతంగా వుండే మనిషి అలా చెదిరిపోవడం చూసి, నాకు బాధ కలిగింది.

నిరాడంబరంగా, నిజాయితీగా ఆయన మాట్లాడిన మాటలు నా అమ్మసుని తాకాయి. నా రెండు కళ్ళూ వర్షించాయి.

ఆ చీకటిలోనే ఏదో వెలుగు గోచరించినట్టైంది.

"అలాగే అంకుల్.. "అని నేను మాట యిచ్చిన తర్వాత, ఆయన నా చేతులు వదిలారు. అక్కడ నుంచి కదలబోతుండగా ఒక నీడ కనిపించింది. క్రమంగా అది ఒక ఆకారాన్ని సంతరించుకుంది.

"అంటే, ఈ చీకట్లో మా మాటలు ఎవరైనా వింటు ఉన్నారా?" అనుమానించాను.

వెంటనే "నాన్నా!" అన్న పిలుపు వినిపించింది.

"సందీప్" మనసు ఆరాటంగా పిలిచింది. "ఇందాకట్నుంచి, చీకటిలో నిలబడి సందీప్ మా మాటల్ని వింటున్నాడా?"

"నాన్నా! వరపూజ మొదలవుతుంది. త్వరగా రండి" అతను పిలవడంతో రంగారావుగారు కదిలారు.

నేనూ ఆయన వెంట నడిచాను.

పార్కింగ్ దాటి వెళ్ళాక లైట్ల వెలుతురు పడుతూనే ఆరాటంగా సందీప్ వైపుకి చూశాను. అతని కళ్ళు ఎర్రగా వున్నాయి.

సుడిగుండంలో చిక్కుకుని, కష్టం మీద బైటపడ్డ వ్యక్తిలా వున్నాడతను.

"ఖచ్చితంగా, అతను మా మాటలు విన్నాడు" నా అనుమానం నిర్ధారణ అయ్యింది.

(ముగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments